

Калпазановъ. Готовъ съмъ на басъ.
Жабаровъ. А знаешъ ли, че при басъ:
всѣкога едина, който е сигуръ, и прибѣгва
до басъ, е мошеникъ, а другиятъ е наивникъ.

Калпазановъ. Отъ такова сигуръ мѣ-
сто съмъ го чулъ, че ако ви го кажа — ще
козерувате.

(Нѣколцина заставатъ на честь.)

Калпазановъ. Смѣе се най-добре
онзи, който се смѣе последенъ.

Резбаровъ. И за това азъ съмъ се
зарекълъ да се не смѣя, до като не видя ко-
сата на смъртъта.

Калпазановъ. (Къмъ Резбаровъ) О, ти
мудролики, защо мудрословишъ.

(Презъ това време Виолетова е все около Черке-
зовъ да го увещава за авансъ)

Бургазовъ. Ние, журналиститѣ, сме
най-голѣмитѣ плагиати: говоримъ все чужди
фрази.

Виолетова. (Която гледа презъ прозореца)
Я, драги поете, вмѣсто да ни оскърбявашъ,
иди нареди за авансъ.

Бургазовъ. Взе мисълъта ми.

Резбаровъ. Слушай, мургавке, и Гос-
подъ да слѣзе отъ небето—неможе позна дали
г-нъ администратора ще ти даде авансъ.

Виолетова. (Къмъ Черкезовъ) Вѣрно ли е?

Черкезовъ. Да имаше пари, защо да
ти не дамъ, бе гължбче, но...

Виолетова. Че тогава... вижте обув-
китѣ ми...

Черкезовъ. (На ухото ѝ) Ела надвечеръ
— ще има.

Виолетова. Тогава да не чакамъ, а